

MỘT THẾ GIỚI NÓI RÀNG KHÔNG CÓ CHÚA

Kinh Thánh: Thi thiên 10:1-18

“1 Đức Giê-hô-va ôi! vì có gì Ngài đứng xa, Lúc gian truân tại sao Ngài ẩn mình đi? 2 Kẻ ác, vì lòng kiêu ngạo, hăm hờ rượt theo người khốn cùng; Nguyên chúng nó phải mắc trong mưu chước mình đã toan. 3 Vì kẻ ác tự khoe về lòng dục mình; Kế tham của từ bỏ Đức Giê-hô-va, và khinh dể Ngài. 4 Kẻ ác bộ mặt kiêu ngạo mà rằng: Ngài sẽ không hề hạch hỏi. Chẳng có Đức Chúa Trời: kìa là tư tưởng của hắn. 5 Các đường hắn đều may mắn luôn luôn; Sự đoán xét của Chúa cao quá, mắt hắn chẳng thấy được; Hắn chê hết thấy kẻ thù nghịch mình. 6 Hắn nghĩ rằng: Ta sẽ chẳng lay động; Ta sẽ không bị tai họa gì đến đời đời. 7 Miệng hắn đầy sự nguyên rửa, sự giả dối, và sự gian lận; Dưới lưỡi nó chỉ có sự khuấy khuấy và gian ác. 8 Hắn ngồi nơi rình rập của làng, giết kẻ vô tội trong nơi ẩn khuất; Con mắt hắn dòm hành người khốn khổ. 9 Hắn phục trong nơi kín đáo như sư tử trong hang nó; Hắn rình rập để bắt người khốn cùng; Khi hắn kéo kẻ khốn cùng vào lưới mình, thì đã bắt được nó rồi. 10 Hắn chùm hum, và cúi xuống, Kẻ khốn khổ sa vào vâu hắn. 11 Hắn nghĩ rằng: Đức Chúa Trời quên rồi, Ngài đã ẩn mặt, sẽ không hề xem xét. 12 Đức Giê-hô-va ôi! xin hãy chỗi dậy; Hỡi Đức Chúa Trời, hãy giơ tay Ngài lên; Chớ quên kẻ khốn cùng. 13 Vì có sao kẻ ác khinh dể Đức Chúa Trời, Và nghĩ rằng: Chúa sẽ chẳng hề hạch hỏi? 14 Chúa đã thấy rồi; vì Chúa xem xét sự bạo tàn và sự độc hại, Để lấy chính tay Chúa mà báo trả lại; Còn kẻ khốn khổ phó mình cho Chúa; Chúa là Đấng giúp đỡ kẻ mồ côi. 15 Hãy bẻ gãy cánh tay kẻ ác, Và tra tìm sự gian ác của kẻ dữ cho đến không còn thấy gì nữa. 16 Đức Giê-hô-va làm Vua đến đời đời vô cùng; Các ngoại bang bị diệt mất khỏi đất của Ngài. 17 Hỡi Đức Giê-hô-va, Ngài đã nghe lời ước ao của kẻ hiền từ; Khiến lòng họ được vững bền, và cũng đã lắng tai nghe, 18 Đặt xét công bình việc kẻ mồ côi và người bị hà hiếp, Hầu cho loài người, vốn bởi đất mà ra, không còn làm cho sợ hãi nữa.”

Gợi ý bài học Hôm nay chúng ta cùng suy ngẫm Thi Thiên 10. Như đã đề cập trong bài trước, Thi Thiên 10 dường như vốn là phần tiếp nối của Thi Thiên 9. Bài thơ này không có tiêu đề riêng, đang nói về chủ đề **điều ác và sự công chính của Đức Chúa Trời**. Tuy nhiên, nếu Thi Thiên 9 chủ yếu ca ngợi Đức Chúa Trời là Đấng xét xử công bình, thì Thi Thiên 10 lại tập trung mô tả thực trạng của kẻ ác và bày tỏ tiếng than của người công chính. Một điểm đáng chú ý nữa là Thi Thiên 9 nói nhiều đến nỗi đau của cá nhân, còn **Thi Thiên 10 mở rộng sang những điều ác đang diễn ra trong xã hội**. Bài thơ vẫn mang hình thức thơ chữ cái (acrostic), nhưng cấu trúc bị phá vỡ nhiều hơn so với Thi Thiên 9. Điều đó dường như phản ánh rằng thực tế tội lỗi và sự đau khổ quá nghiêm trọng, đến mức không còn có thể diễn tả bằng một cách trật tự hoàn chỉnh.

Thi Thiên mở đầu bằng một câu hỏi đầy thống khổ: "Đức Giê-hô-va ôi! vì có gì Ngài đứng xa, Lúc gian truân tại sao Ngài ẩn mình đi? " Trong Thi Thiên 9, Đa-vít

vừa tuyên bố rằng Đức Chúa Trời là nơi nương náu và là Đấng xét xử công bình. Thế nhưng giờ đây, giữa thực tế đau thương, ông lại cảm thấy như Đức Chúa Trời đang ở rất xa. Ông kêu lên: "Vì sao Ngài lại như vậy?" "Con còn phải chờ đến bao giờ?" Thoạt nghe, những lời này giống như sự than trách. Nhưng đây không phải là sự vô tín. Bởi nếu không còn tin Đức Chúa Trời, Đa-vít đã không còn nói với Ngài nữa. Trong cuộc sống, sẽ có những câu hỏi mà chúng ta không thể tìm được lời giải ngay. Sẽ có những tiếng than bật ra từ tận đáy lòng. Điều quan trọng không phải là cố giấu đi những câu hỏi ấy, mà là **mang tất cả đến với Đức Chúa Trời**. Ngay cả việc chất vấn Chúa trong đau khổ cũng có thể là một phần của đức tin. Điều đáng học nơi Đa-vít là ông không chỉ đau khổ vì hoàn cảnh cá nhân, nhưng còn đau buồn trước những điều ác đang diễn ra trong xã hội. Đó cũng là lời thách thức dành cho chúng ta: Đừng chỉ biết cầu nguyện cho vấn đề của mình, nhưng hãy biết đau lòng trước nỗi đau của người khác và cầu xin Đức Chúa Trời thực thi công lý.

Từ câu 2 đến câu 11, Đa-vít mô tả rất rõ bản chất của kẻ ác. Kẻ ác kiêu ngạo và áp bức người yếu đuối. Đa-vít nói rằng kẻ ác vì lòng kiêu ngạo mà truy đuổi, áp bức những người nghèo khổ và yếu thế. Từ "truy đuổi" ở đây còn mang ý nghĩa là săn đuổi ráo riết, thể hiện sự tàn nhẫn cách cố ý. Điều đáng sợ hơn cả không phải chỉ là hành động của họ, mà là tấm lòng kiêu ngạo. Họ không kính sợ Đức Chúa Trời. Họ sống như thể không có Đức Chúa Trời. Đó mới là gốc rễ của mọi điều ác. **Kẻ ác tưởng mình sẽ không bao giờ bị xét xử** Điều khiến Đa-vít đau lòng là dường như kẻ ác luôn thành công. Họ không hề lung lay. Họ tự nhủ: "Ta sẽ chẳng lay động; Ta sẽ không bị tai họa gì đến đời đời." Lòng kiêu ngạo ấy khiến họ ngày càng táo bạo hơn. Miệng đầy dối trá, lòng đầy gian ác. Đằng sau những lời nói ấy là một tấm lòng không còn tình yêu thương. Khi lòng đầy sự gian ác, lời nói cũng trở nên độc hại. Hành động đầy toan tính. Không chỉ nói điều ác, họ còn chủ động thực hiện điều ác. Họ rình rập như sư tử chờ con mồi. Họ giăng bẫy để hại người vô tội. Đó không phải là tội lỗi bộc phát, mà là sự gian ác có tính toán. Ngày nay, điều đó vẫn đang diễn ra. Chiến tranh. Buôn người. Lừa đảo. Bóc lột lao động. Bạo hành trẻ em. Bạo hành người già. Vô số tội ác vẫn diễn ra quanh chúng ta. Là Cơ Đốc nhân, chúng ta không chỉ quan tâm đến đời sống thuộc linh của cá nhân mình. Đức Chúa Trời cũng đau lòng trước những người yếu đuối bị áp bức. Vì vậy, Hội Thánh cũng cần quan tâm, cầu nguyện và góp phần bảo vệ những người dễ bị tổn thương.

Kẻ ác nghĩ rằng: "Đức Chúa Trời quên rồi, Ngài đã ẩn mặt, sẽ không hề xem xét." Họ không phải là người vô thần. Họ vẫn biết có Đức Chúa Trời. Nhưng vì tội lỗi của họ chưa bị trừng phạt ngay, họ cho rằng Đức Chúa Trời không còn quan tâm nữa. Đó chính là lối sống của một người thực tế phủ nhận Đức Chúa Trời.

Đáp lại điều đó, Đa-vít cầu nguyện: "12 Đức Giê-hô-va ôi! xin hãy chỗi dậy; Hỡi Đức Chúa Trời, hãy giơ tay Ngài lên!" Ông khẳng định: Đức Chúa Trời không quên. Ngài vẫn đang nhìn thấy tất cả. Ngài biết mọi điều. Ngài sẽ hành động đúng thời điểm của Ngài. Đa-vít cầu xin Chúa "Hãy bẻ gãy cánh tay kẻ ác ". Đây không phải là lời cầu nguyện vì lòng báo thù. Ông cầu xin để kẻ ác **không còn khả năng tiếp tục gây**

hại cho người khác. Ông cũng xin Đức Chúa Trời tìm cho ra mọi điều ác, kể cả những điều đang bị che giấu trong lòng con người. Không có điều gì có thể giấu được trước mắt Đức Chúa Trời.

Kết thúc Thi Thiên, Đa-vít tuyên xưng rằng: “Ngài đã nghe lời ước ao của kẻ hiền từ” Ngài sẽ xét xử công bình. Ngài sẽ bảo vệ người cô thế. Một chi tiết rất đẹp xuất hiện ở câu 17: “Khiến lòng họ được vững bền, và cũng đã lắng tai nghe ” Đức Chúa Trời không chỉ giải quyết hoàn cảnh bên ngoài. Ngài còn hành động trong tâm lòng của dân Ngài. Trong lúc chờ đợi sự công bình được thực thi, Ngài nâng đỡ đức tin, gây dựng tâm lòng và giúp chúng ta tiếp tục đứng vững. Đó cũng là công việc Chúa vẫn đang làm trong đời sống mỗi chúng ta hôm nay. Có thể hoàn cảnh chưa thay đổi. Có thể điều ác vẫn còn tồn tại. Nhưng Đức Chúa Trời đang chuẩn bị tâm lòng chúng ta, để chúng ta tiếp tục tin cậy, cầu nguyện và bước đi với Ngài.

Câu hỏi áp dụng bài học:

1. Khi nhìn thấy điều ác, sự bất công hoặc những vấn đề chưa được giải quyết, tôi có dễ tuyệt vọng và mất đức tin, hay biết đem những câu hỏi thật của mình đến với Chúa trong sự cầu nguyện?
2. Tôi có đang quan tâm, cầu thay và hành động để bảo vệ những người yếu thế, bị áp bức hoặc tổn thương, hay chỉ chú ý đến khó khăn của riêng mình?
3. Tôi có thật sự tin rằng Đức Chúa Trời không quên, vẫn nhìn thấy mọi sự và sẽ xét xử công bình để tôi tin cậy và chờ đợi cho đến khi Chúa xét xử không ?